

RAMON CUÉLLAR I LA PASSIÓ PER L' AUCA

Dades personals:

Ramon Cuéllar i Sorribes

Nascut a Barcelona el 2 de juliol del 1934.

Resident a Suïssa, soci del Centre Català de Lausana

Infermer i mestre a les escoles d'infermeria a Suïssa, jubilat.

Autodidacta

En Ramon, amb una gran entrega i estimació per la divulgació de la història, les costums i les tradicions de Catalunya, ens defineix que és una auca, i què la compona. Després de parlar amb ell fa pocs dies a través del telèfon i a l'espera d'una trobada personal, us podem ben assegurar que la seva passió per les auques és de tal

magnitud que el porta a desenvolupar una inspiració sense límits en quan a temàtiques varies, personatges històrics o fets rellevants que tenen tots un punt amb comú: donar a conèixer la realitat catalana del passat i del present, i fer-la arribar més enllà de les nostres fronteres. Treballant colze a colze amb la col·laboració de l'il·lustrador Jaume Gubianas i amb una feina reconeguda per nombroses personalitats, destaca per ser posseïdor d'una senzillesa d'esperit que el converteix en un home abocat a la creació de les auques, gènere molt conegut i utilitzat en el passat, a través del qual els rodolins componen una perfecta harmonia de versos i dibuixos, que impacten a nivell visual els nostres sentits i fan emergir sentiments arrelats en el més profund dels nostres cors.

En Ramon Cuellar ens dona a conèixer el gènere de l' auca amb la següent definició:

“Es tracta d'un conjunt de petites estampes acompanyades cadascuna d'una llegenda, disposades generalment en un sol full de paper, que fan referència als diferents episodis d'una biografia, d'una història, d'una efemèride, d'un tema, etc. La tradició vol que se'n facin 24 o 48, en tot cas un numero múltiple de 4.

La característica cabdal de l'auca és el fet que la llegenda al peu de l'estampa o vinyeta és escrita en vers, ja sigui en rodolins, tercetes o quartetes. El dibuix s'ha d'ajustar al vers. A vegades hi ha

fotografies. No s'ha de confondre amb el còmic, ja que el text d'aquest, no està condicionat per la mètrica i la rima, sinó que es troba dins de bombolles.

"Rodolinaire" és la persona que escriu rodolins i un rodoli és el conjunt de dos versos aparellats, generalment de to satíric o humorístic.

Aquest art em va interessar en llegint unes auques i s'hem va acudir de provar fortuna. Per començar, vaig decidir de treballar amb la meua biografia. Els primers versos van ser fàcils a compondre. Una de les primeres dificultats va ser la mètrica, car els versos tenen de ser heptasíl·labs i hi ha encara forces detalls a tenir en compte.

Hi ha rodolinaires que es llencen a fer auques de personatges o de pobles. Jo, intuïtivament, m'hi abocat cap als símbols catalans. Deixo que un tema em parli, faig el primer assaig amb els elements que trobo evidents; quan tinc mitja dotzena de rodolins embastats, faig una investigació sistemàtica utilitzant tots els medis al meu abast, llibres, revistes especialitzades, l'Internet. Prenc notes i després escric esborranys amb el que trobo. De moment que tinc els dos terços, vaig a la tasca de controlar si he escrit la definició del tema, prenc cura d'un cert equilibre, em faig un deure d'escriure'n 24 tot analitzant si he fet el tomb del tema o si n'hi ha que repeteixen, cerco un ordre lògic i decideixo quin d'ells serà el colofó. Per colofó entenc el rodoli que clou el tema i vigilo donar-li una nota esperançadora, positiva, sublim, gloriosa. Les feines més difícils són treballar la rima i vigilar la mètrica. Es té de fugir de la rima fàcil com el gerundi i l'infinitiu, hi ha el fenomen de l'elisió, gens fàcil a discernir, també es té de variar la rima dels versos un cop en el full i tenir en compte que la rima gràfica no correspon sempre a la rima fonètica. Hi ha també l'escull de les vocals obertes o tancades.

Puc donar uns consells a aquells que vulguin bastir rodolins:

- llegir en veu alta els rodolins, per sentir si hi ha harmonia, ritme, agilitat
- preveure 3 o 4 rodolins com reserva
- si hom no se'n surt amb una rima, es pot provar de capgirar la frase
- deixar madurar un treball; sovint hom troba la solució al cap de dos o tres dies
- perseverança, cercar sense desmai i veure ample

El vostre plaer serà immens i coneixereu més i millor la llengua catalana.”

Font: www.rodolins.cat

Eva Sans i Ramon Cuéllar i Sorribes